

BIC NGƯỜI VIẾT NGƯỜI ĐỌC

Khi tôi quay lại chỗ họp, ai nấy đều nghiêm nghị.

Tôi nhận ra ngay người phụ nữ duy nhất trong phòng đã chỉnh đốn lại dáng vẻ. Cô đã khép hết mọi ô cửa sổ trông ra cảnh đẹp, gần như một bà xơ, dù trang phục của cô lại gợi đến một kiểu ớn gọi hoàn toàn khác của tâm hồn.

Sự điều chỉnh ấy có ích cho cuộc thảo luận.

Sự chú ý của tôi chuyển thẳng sang cánh đàn ông.

Rõ ràng họ đang lo. Sợ mất cái quyền uy gắn với chức danh ghi trên cửa phòng. Chỉ riêng điều đó đã nói lên rất nhiều về năng lực của họ.

Họ là người làm công.

Gần như chẳng còn ai nhớ điều ấy nữa.

Họ không phải ông chủ.

Tôi mở đầu bằng vài lời dẫn ngắn và một nhận xét đơn giản.

Khi một người đàn ông hay đàn bà bước vào phòng, tay mang đồ lau dọn, ai cũng nhận ra ngay cây chổi có mới tinh hay không, vì chổi mới phát ra âm thanh khác.

Họ nhìn tôi chăm chăm.

Vốn tiếng Pháp thời đi học của tôi cũng được việc, dù bao năm nói những thứ tiếng khác thỉnh thoảng làm cách phát âm lai đi.

Tôi mỉm cười.

Rồi tôi giải thích rằng Bing đã biến bài đăng của tôi thành một điểm tham chiếu, đặt nó vào các truy vấn liên quan đến Gillette và để giới phân tích Phố Wall mỉm cười mà ngẫm nghĩ về nó. Google thì ngược lại, chỉ coi nó như một sự hiện diện ít ảnh hưởng trong hệ sinh thái web của mình. Còn Yandex ở Nga thì trên thực tế đã gạt hẳn nó ra rìa.

Vậy mà tôi vẫn ở đó.

Đứng giữa quê nhà mình.

Với cả hội đồng quản trị BIC France ngay trước cửa nhà.

Có Chanel đi cùng, người vẫn là giá trị gia tăng đích thực duy nhất của cuộc gặp.

Tôi vẫn chỉ là một người viết.

Hơn bao giờ hết, tôi hiểu sức mạnh của tự sự. Việc có đang trở nên thú vị hơn việc sở hữu.

Và con người vẫn là nguồn lực đầu tiên của mọi công ty. Giải pháp thông minh chưa bao giờ là đuổi ai về nhà. Giải pháp thông minh là thay đổi mọi thứ bằng ý tưởng. Đó chính xác là điều phụ nữ làm với đàn ông ngay từ lúc họ chào đời.

Trước khi đi, tôi mở chiếc cặp làm việc. Lúc chuẩn bị chào từ biệt, tôi đặt lên bàn một gói niêm phong. Bên trong có mười cây bút. Tôi dặn họ đừng mở cho đến khi tôi đi khỏi.

Chanel quay sang tôi. “Ông đi đâu vậy?”

Tôi mỉm cười. “Tôi đi viết một câu chuyện và thay đổi thế giới của con người. Cuối cùng tôi đã biết phải làm thế nào. Khác biệt duy nhất là điều tôi đề xuất qua trang viết bao giờ cũng tốt hơn.”

Sau khi tôi đi, họ mở gói. Bên trong, họ thấy một cái tên in trên từng cây bút:
BICGILLETTENARRATIVE.

Nó ra đời trong một cuộc gặp giản dị. Và như bao điều giản dị khác, nó trở nên không thể nào quên.

Ferdinando